

Hem heretat unes tradicions, uns costums, unes maneres de vore el món que pensem que són antigues i encertades. Que siguin més o menys antigues no és rellevant, però que per ser «nostres» siguin encertades és molt qüestionable.

1. La primera inèrcia que observem en la natura és la reproducció instintiva i «equilibrada». L'instint de supervivència com a espècie (tindre **fills**) és llei de vida, però la tendència a l'equilibri és més dubtosa. De fet, els humans estem en creixement poblacional exponencial els últims 200 anys. Per consciència, per acabament dels recursos i/o per guerres, eixa acceleració no tardarà molt en aturar-se. El dubte (doble) és quant de temps necessitarem per a «recuperar» l'equilibri i quin paisatge deixarem en herència. L'estètica dels números ens diu que allà el 2100 serem uns 10.000 milions d'humans en la «nostra» terra. Serà eixe el punt d'equilibri?

2. Que la criatura que portem al món estudeie més o menys anys és una qüestió de necessitat econòmica. Molts dels nostres pares no varen completar la seua formació acadèmica per haver-se de guanyar la «pesseta». Però ara estem patint la paradoxa de tindre un excés de persones, hòmens i dones, amb una formació superior a la demanda laboral local. Curiosament els migrants que «exportem» són qualificats i els que «importem» tenen menys qualificació. Podem parlar d'èxit econòmic si el resultat de tants **estudis** és expulsar lluny de casa una gran part d'aquells que més han estudiat?

3. No fa molts anys la gran majoria de les dones no estaven en el «mercado laboral». La faena de «portar la casa» generava una constel·lació d'ocupacions, sense remuneració directa, que tenien tot el dia en dansa a les «ames de casa»: criar, netejar, comprar i fer el menjar, cosir, cuidar els vellets... Ara les màquines han «facilitat» (i empobrit) eixes faenes, i han fet créixer el nombre de persones «obligades» a treballar fora de casa. De retruc s'ha incrementat el consum de béns i de serveis. Però, en pocs anys l'anomenada intel·ligència artificial vindrà a «resoldre» l'excés de **faenes** i ens haurem d'adaptar a una vida sense tants guanys, sense tants consums, sense tantes «obligacions». Serà eixe avanç tecnològic el que ens obrirà els ulls per a tornar a valorar correctament les ocupacions de les cures i de la cohesió social i familiar?

A mode de primera **conclusió**: 1. Tenim menys fills; 2. Amb més estudis; 3. En augmentar la productivitat no «caldrà» treballar tantes hores. Amb eixes tres inèrcies «naturals» hauríem de ser capaços de frenar la migració laboral i de guanyar en qualitat de vida.

Evidentment, les nostres **administracions** han de preveure i de promoure les condicions d'eixe nou escenari vital, invertint en: la reducció de consums i de contaminacions; la reducció de la jornada laboral; i l'adaptació a nous «treball» de valor afegit.

Compromís
per Cullera

Inèrcies

Del dret a un **habitatge** digne en parlarem un altre dia. Un model productiu que «obliga» a dedicar més d'un terç del salari a llogar un «espai de vida» és un model malaltís.

L'última inèrcia que, si no canviem, ens portarà al «no futur» és la de les guerres i els **genocidis**. Els «grans» imperis continuen devorant vides i territoris en una espiral de destrucció que no sabem frenar. Les altres inèrcies són un joc infantil en comparació al gran negoci de la mort.

Hui no puc, i no vull, acabar l'escrit amb un missatge optimista. Que l'imperi dels **EUA** estiga finançant el sionisme (contrari al judaisme!) i que gran part d'Europa mostre el seu racisme contra musulmans, jueus, africans, gitanos... és una molt mala notícia. Més diners «invertits» en armament ens portarà, sí o sí, a més massacres d'innocents.

Només el respecte a la diversitat, el respecte a totes les cultures, el respecte a la vida, pot canviar la violència en solidaritat. Encara que, tal volta, per aconseguir eixe canvi ens toque anar a **teràpia** col·lectiva!

Cullera, 1 de Maig de 2024 **Adrià Gomar**